

BENİM HİKÂYEM

BENİM HİKÂYEM

BU KİTAP İSTANBUL İL MİLLİ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ'NÜN "GELECEĞİN YAZARLARI PROJESİ" KAPSAMINDA, BAHÇELİEVLER ŞEHİTLER İLKOKULU ÖĞRENCİLERİ TARAFINDAN YAZILAN VE KOMİSYONCA UYGUN BULUNAN ESERLERDEN OLUŞMAKTADIR

İMTİYAZ SAHİBİ:
OKUL MÜDÜRÜ
EKREM GÜLER

EDİTÖR VE DİZGİ:
ŞEHİTLER
İLKOKULU PROJE EKİBİ:
EKREM GÜLER
BURCU GÜVEN
HİLAL TERZİBAŞ
NURHAN TOPALOĞLU
SERPİL KARA

2024

İSTANBUL

**Bu kitap Bahçelievler Şehitler
İlkokulu öğrencileri tarafından
yazılmış olup kitap okumayı ve
hikaye yazmayı seven bütün
çocuklara armağan edilmiştir.**

İÇİNDEKİLER

AY'IN ERDEM SEPETİ	8
MASUM UZAYLI UZI	10
HAYVANLAR ÜLKESİ	12
UZAYA GİDEN ROKET	13
UZAYA GİDEN TREN	15
UZAYA GİDİŞ	17
DÜNYAYI MERAK EDEN ÇOCUK.....	22
HAZİNE	23
EFE'NİN SİBER SALDIRI İLE MÜCADELESİ	24
KİTAPTAN SARAY	26
MİNE VE RÜYASI	28
DÖRT ARKADAŞ VE HİKAYESİ	29

İÇİNDEKİLER

DORMEN	30
MEVSİMLERİN GÜZELLİĞİ	31
GÜNELİ KARAKOLU	32
ARKADAŞLIK	33
DODO İLE VODO'NUN MACERASI	34
YUNUS'UN SÜPER GÜCÜ	35
MERT'İN OKUL SERÜVENİ	36
HAYVAN SEVGİSİ	37
EGE'NİN RÜYASI	38
KELEBEKLER	39
GÖKYÜZÜNE UÇAN ARABA	40
NECATİ	41

İÇİNDEKİLER

KİTAP DİYARI VE EJDER	43
PERİ DÜNYASI	44
SADIK DOSTUM	45
DEDEMİM BASTONU	46
YAZ TATİLİ	47
PERİLİ BİNA	48
MEMLEKETİM	49
YETİM KIZ	52
İYİLİK İYİLİĞİ DOĞURUR	54
TELEFON BAĞIMLILIĞI	55
DÖRT ZEKİ KIZ	56
TELEFON	57

SUNUŐ

Sevgili Okuyucu,

Okuyan çocuğun eline geçen her kitap, onun hayal gücünün kapılarını aralar. Bu kapılar ardında pek çok macera, dostluk ve öğrenme fırsatı yatar. İŞte bu sebeple, elinizde tuttuğunuz bu kitap, sadece bir hikaye kitabı değil, aynı zamanda bir yolculuk baŐlangıcıdır.

Bu kitap, çocukların muhteşem dünyasına bir davettir. Her hikaye, birbirinden farklı karakterler ve olaylarla doludur; ancak hepsinde ortak bir mesaj yatar: sevgi, dostluk, cesaret ve hayal gücü.

Bu kitap, "Geleceğin Yazarları Projesi" kapsamında okumayı çok seven "Geleceğin Yazarları" tarafından kaleme alındı. Şimdi, bu dünyaları keşfetmek için adım atmanın tam zamanı.

"Geleceğin Yazarları Projesi" kapsamında öğrencilerine kılavuz olan okulumuz eğitim liderlerine ve öğrencilerine teŐekkürler...

Ekrem GÜLER
İlkbahar-İstanbul-2024

AY'IN ERDEM SEPETİ

Selim o gün çok yorulmuştu. Hemen yatağına yatmak istiyordu. Pijamalarını giyip dişlerini fırçaladı. Sonunda en tatlı an'a gelmişti. Yatağına uzanır uzanmaz uykuya dalmıştı. Gece gūūūūūmm diye bir sesle yatağından fırladı. Çok korkmuştu. Kalbi gūm gūm atıyordu. Aynı ses tekrar tekrar duyuldu. Selim korkarak kapıya yöneldi. Kapıyı açtı dev bir sepet gördü.

Başını yukarı kaldırdığında Ay ona çok yakındı.

Selim:

-Ne istiyorsun?

Ay:

-Erdeminizden istiyorum.

Selim

-Anlamadım.

Ay

-Erdeminizden istiyorum, biz Güneş ile birbirimize küstük. Dostluğumuzu ve Dünya'yı kurtarmak için Erdeminize ihtiyacımız var. Selim neler olup bittiğini anlamıştı. Sepetin içine atlayıp yukarı doğru çıkamaya başladı. Ay ile karşılaştı.

Ay;

-Sen Erdem misin?

Selim;

-Hayır benim adım Selim

Ay;

-Erdem nerede seninle gelmedi mi?

Selim;

-Erdem benimle beraber çünkü erdem biz insanların yaptığı güzel şeylerdir. Şimdi beni iyi dinle; Sana erdemlerimizi sayacağım.

Mesela saygı; Biri ne yaparsa yapsın. Ona doğrusunu öğretmeye çalışmaya ve anlayış göstermeye saygı denir.

Mesela sevgi; İnsanların birbirini üzmeden kırmadan mutluluk içinde yaşamasına sevgi denir.

Yardımsaverlik; İhtiyacı olan birine karşılık beklemeden iyilik yapmak.

Ay araya girdi.

-Peki Güneş ile barışmak için bunların hangilerini uygulamalıyım?

Selim;

-Ona hediye alabilirsin, zorlandığı işlerde yardım edebilirsin. Sen beni şimdilik dünyaya geri götür. Gece olduğunda bana bir sepet uzat.

Selim eve döner dönmez babasının ona aldığı defteri açtı. Deftere fotoğraflar yapıştırıp yazı yazdı. Ay için bir erdem defteri oluşturmuştu.

Gece olduğunda defteri sepete bırakıp uykulu gözlerle eski hayatına geri döndü....

Ayşe Zehra Ertekin

MASUM UZAYLI UZI

Uzi Dünya'ya hayran kalmıştı. Uzaydan veya başka bir yerden, nereden bakılırsa bakılsın Dünya çok güzeldi. Bir meteor Uzi'nin uzay gemisine çarptı. Uzay gemisi parçalandı ve Dünyalı arkadaşı Elif'in bahçesindeki çalıların arkasına düştü.

Neden bilmiyordu ama bahçe polislerle doluydu. Polisler çalıların arkasındaki parıltıyı fark edince Uzi kaçacak yer aradı. Uzay aracı bozulduğu için Uzay'a da kaçamazdı. Tüm polislerin gözü Uzi'nin arkasında olduğu çalıdaydı. İçlerinden biri cesaret edip yavaş adımlarla çalıya yaklaştı. Uzi'yi gördüğünde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Sonra Uzi'nin yanındaki resmi fark etti. Elif'in odasındaki resimlere çok benziyordu. Polis Elif'in kaybolduğunu sanıyordu. O resmi görünce Uzi tarafından kaçırıldığından iyice emin oldu. Ama Uzi Elif'e zarar vermezdi. Ayrıca o resim Uzi'ye Elif'ten bir hediyeydi. Ama kaçacak yeri de kalmamıştı. Teslim olmak zorundaydı. Bahçenin etrafı çitlerle çevrili olduğundan kaçamazdı.

Kendi gezegeninin dilinde "Artık teslim oluyorum beni istediğiniz yere götürebilirsiniz "dedi fakat kafasında kaçma planları da vardı.

Polis merkezinde tüm gözler Uzi'nin üzerindeydi. İçi rahattı. Çünkü anteniyle hapishanenin parmaklıklarını kırabilirdi. Ne bekliyordu ki? hemen parmaklıkları kırıp oradan uzaklaştı. Artık yeni bir maceraya atılmanın vakti gelmişti. Görevi Elif'i bulmaktı. Ama önce uzay aracını bulup tamir etmeliydi. Elif'i kendi gezegeninde arayacaktı. Elif'in bahçesine yakın yerlerde uzay aracının parçalarını buldu. Birleştirip kendi gezegenine doğru yola çıktı. Kendi gezegenine vardığında bir kağıt parçası buldu. Bu kağıt Uzi'ye düşman gezegenden bir mektuptu. Zarfın içerisinde tekerleme mi bilmece mi anlayamadığı ikisine de benzer bir yazı vardı.

“Arkadaşını bulmak istiyorsan önce benim gezegenime gelmelisin.
Sakin tuzaklara takılma! Arkadaşın benim yanımda”

Uzi hemen yola koyuldu düşman gezegeninde tuzaklardan başka hiç bir şey bulunmuyordu. Ama tuzağın yanında bir kağıt parçası daha duruyordu.

“Şimdi artık tuzakları geçmelisin. tuzakların sonunda arkadaşınla seni bekliyorum.”

Bu yazıları yazan düşman gezegenin kralıydı. Uzi tuzağa düşer düşmez onu da yakalayacaktı.

Uzi tuzakları bir bir geçiyordu. Son tuzağa kadar tüm tuzaklar çok kolaydı.

Son tuzağın yanında bir zarf daha buldu.

“Şimdi son tuzağa geldin, bu en zoru arkadaşını kalbine sığdırabiliyorsan, onu gerçekten seviyorsan bu tuzağı geçebilirsin ”Uzi çok korkmuştu ama Elif’i o kadar çok seviyordu ki onu kurtarmak zorundaydı. O an yanında uzay gemisinin olduğunu hatırladı. Uzay aracına binip tuzağın olmadığı yerden yani havadan geçti. Elif’i alıp oradan uzaklaştı. Sonra dünyaya geldiler. Uzi Elif’in yanından ayrılırken polisler yakalandı. Uzi yi hapse attılar. Uzi çok üzgündü. Artık parmaklıkları da kırmak istemiyordu buradan kaçmaktansa kaderine razı olup beklemeye karar verdi. Elinde Elif’in resminden başka bir şey yoktu ve keşke o burada olsaydı diye geçirdi içinden. Sonra Elif birden çıkageldi ve “Hadi Uzi gidiyoruz.” dedi. Uzi “Nasıl yani, nereye gidiyoruz ?” dedi. Elif tüm gerçekleri polisler anlatıp Uzi’ yi oradan çıkardı. Ve topluca bir karar alınarak, Uzi’nin gezegeni ile dünyamız kardeş gezegen ilan edildi.

Ve o sırada Elif annesinin sesini duydu ;

-Hadi Elif uyan artık okula geç kalıyorsun.

Elif uykusundan kalbi küt küt çarparak uyanı. Kendi kendine “Ne yani bu bir rüya mıydı dedi.”

Gözü duvardaki resme takıldı. Ve gülümsedi.....

HAYVANLAR ÜLKESİ

Merhaba ben Milo. Hayvanlar Ülkesi'nde yaşıyorum. Burası bütün hayvanların barış içerisinde yaşadığı bir yer.

Bir gün ülkemizde arkadaşlarımla oyun oynuyordum. Sonra bir anda her yer sallanmaya başladı. Ne olduğunu hiç anlamamıştık. Sonra etrafa baktık ve işte sorunun kaynağı oradaydı. O üç bacaklı dört kollu bir canavardı. Çok tehlikeli ve kocamandı.

Hemen ormanlar kralı aslanın yanına gittik ve ona durumu anlattık. Aslan görevlilere haber verdi ve görevliler de tüm hayvanlara haber verdi. Tüm hayvanlar sığınağa gitti ve orada beklemeye başladılar. Sonra ben artık sinirlendim ve krala şöyle dedim; "Sevgili kralım burada böyle elimiz kolumuz bağlı beklemeyelim, gidip o devle savaşmalıyız.". Kral da "Haklısın Milo, canavar ile savaşmalıyız" dedi. Tüm hayvanlar ne bulduysa eline aldı ve dışarı çıktı. Sonra herkes bir yandan deve vurmaya başladı. Devin artık gücü bitmişti ve bir anda yere yıkıldı. Devi yenmeyi başarmıştık ve devi vinçle alıp götürdük. Artık ülkemiz güvenli bir ülkeydi. Bütün hayvanlar yeniden mutlu günlerine dönmüşlerdi. O günden sonra her sene bu günü HAYVANLAR BİRLİĞİ günü olarak ilan ettik ve kutladık.

Meryem Şevval Karanlık

UZAY'A GİDEN ROKET

Öğretmen sınıftaki bütün herkesten çok ilgi çekici bir hikaye yazmasını istedi. Bütün çocuklar fikirlerini söyledi. Öğretmen herkesin bir şeyler söylemesine çok sevinmişti. Herkes kendi aralarında konuşmaya başladı ve öğretmen;

-“Çocuklar sessizlik” diye bağırdı.

Çocuklar bağırılmayı konuşmayı bıraktığına göre sınıf öğretmeni konuşabiliyordu.

-“Çocuklar kura çekip, kimin fikrinin daha çok, kimin fikrinin daha az beğenildiğini görüp böylece sizin güzel ve harika fikirlerinizi hem eşit, hem de adaletli bir şekilde seçebilirim” dedi.

Ve bu şekilde öğretmen;

-“Kimler aday olacak? kimler fikirlerini paylaşacak?” dedi.

Katılmak isteyen çocuklar;

-“Öğretmenim –“ben ben ben diye parmak kaldırarak bağırılmaya başladı. Neredeyse sınıfın yarısı parmak kaldırmıştı ama öğretmen belirli kişileri seçecekti. Çünkü hem haksızlık olmasın, hem de belirli kişiler seçilsin istiyordu. Artık kura çekme zamanı gelmişti. Adaylar: Teoman, Mehmet, Fatma ve Emir’di.

Teoman “Roket hikayesi” deyip 18 oy aldı.

Mehmet “Araba hikayesi” deyip 12 oy aldı.

Fatma “Uçak hikayesi” diyerek 8 oy aldı.

Emir “Tren hikayesi” diyerek 6 oy aldı.

Ve Teoman en çok oyu aldığı için hikaye yarışını kazanmıştı. Selim’in babası astronot olduğu için Teoman arkadaşları ile gidip bilgi aldı ve astronotların nasıl zorluklar çektiğini, nasıl uzayda yer çekiminin olmadığını ve roketlerin nasıl yapılıp, roketlerin mucitleri hakkında bir çok bilgi öğrendiler. Selim’in babası onlara roketin içini bile göstermişti. Roketin nereye, nasıl gidip-

geleceğini ve düğmeleri, tuşları ve en önemlisi olan roketin nasıl kullanılabileceğini bile onlara öğretmişti. Edindikleri bilgiler ile gidip hikaye yazmış ve “Uzaya Giden Roket” kitabı ile yarışmayı

kazanıp, ödülü hak etti.

Kuzey Şen

UZAYA GİDEN TREN

Bir gün Yozgat da Emre adında bir çocuk yaşarmış. Emre boş günlerinde tarlada yardım edermiş. Diğer günlerde de okula gider derslerini çalışmış.

Emre uzayla ilgili programları çok severmiş. Büyüyünce de astronot olduğunu hayal edermiş. Bir gün öğretmeni Emre'ye uzayla ilgili bir proje ödevi vermiş. Emre de araştırmak için kütüphaneye gitmiş. Kütüphanede aradığı kitabı bulmak için rafları teker teker dolaşmış. Aradığı kitabı bulunca çok sevinmiş. Kitabı çektiğinde gizli bir portal oluşmuş ve Emre'yi içine çekmiş. Uyandıığında bir trenin içindeymiş ve yanında da garip canlılar varmış. Sonra tren durunca Emre de inmeye karar vermiş. İnce bir tahta görmüş. Tahtada Türkçe yazılar yazıyormuş. Sonra yanına uzaylı bir canlı gelmiş. Uzaylı Emre ile kağıtta şekiller çizerek anlaşmaya çalışmıştı. Orada yazanları Emre anlamıştı; bu bir tren yapım aşaması talimatıydı. Kağıtta, uzayda trenle nasıl yolculuk yapılabilir, bunun açıklaması yazıyordu.

Emre bunları öğrendikten sonra yanına gelen uzaylı canlıyla onların gezegenine gitmek için uzay aracına bindi. Yol boyunca gidecekleri gezegen hakkında bilgiler almaya başladı. Emre ile gidecekleri gezegen bir tren gezegeniymiş. O gezegende tren üretiyorlarmış. Ancak bu trenlerle bir türlü uzay yolculuğu yapamıyorlarmış. Çünkü eksik ya da yanlış yapıları bir şey varmış. Emre de bu yapılan hatayı düzeltip belki de trenlerle uzay yolculuğu yapabiliriz diye düşündü. Tren gezegenine gelmişlerdi.

Her yer tren parçalarıyla ve uzaylı mor canlılarla doluydu.

Emre'ni yanındaki uzaylı arkadaş Emre'yi trenlerin üretim merkezine götürdü. Emre onların dilini anlamıyordu ama onların yapmaya çalıştıklarını uzay treni kağıtlarına bakıp anlamıştı.

' Tahtada yazan parçaları birleştirirsem motor çalışabilirdi dedi.' içinden. Motor odasına gidip eksik olan parçaları düzeltmeye başladı, ancak bu hiç kolay değildi. Çok fazla parça vardı iki gün boyunca bu parçaları düzeltmek için uğraştı Emre. Sonunda bitirmişti. Mor uzaylılar Emre'nin yaptığı motora garip garip bakıyorlardı. Çünkü onların yaptığı motora benzemiyordu. Emre motoru alıp treninin olduğu yere gitmek için yola koyuldu. Motoru trene taktı. Birlikte trenini çalıştırmayı başardılar. Mor uzaylılar çok sevinmişti. Artık ürettikleri uzay trenleriyle yolculuk yapabileceklerdi.

Emre 'nin çalışmaları ve araştırmaları işe yararmıştı.

Mor uzaylılar Emre'yi aldıkları yere götürmek için uzay treniyle yola çıktılar. Emre'yi bıraktılar ve ona bir küçük uzay treni hediye ettiler. Sonra uzaylılar oradan ayrıldı. Emre de açılan portaldan kütüphaneye geri döndü.

Emre yaşadıklarının bir rüya olduğunu düşündü.

Ancak bu gerçektir, çünkü uzaylıların ona verdiği hediye yanındaydı. Sonra bu yaşadıklarını bir kitaba yazmak istedi.

Yazdığı bu hikaye kitabını öğretmenine gösterdi.

Öğretmeni, yazdıklarını çok beğendi ve bunun çocuk kitabı olarak basılmasını önerdi. Kitabı basılan Emre en genç çocuk yazar ödülünü kazanmıştı. Emre bundan sonra yeni uzay çalışmaları ve birbirinden güzel hikayeler yazabilmek için çok çalıştı.

Meryem Nisa Şahin

UZAY'A GİDİŞ

Bir zamanlar Elif ve Emir adında iki kardeş varmış. Bu iki kardeş hep sevgi dolu yaşarlarmış. Bu yüzden ailesinin adı "Sevgi Ailesiymiş."

Bir gün uyurlarken annesi yanlarına gelip onları uyandırmış. Elif ve Emir hemen yataklarından fırlayıp kalmışlar. Yataklarını toplayıp, ellerini ve yüzlerini yıkamışlar. Kahvaltıya masasına oturmuşlar. Masadan mis gibi kokular geliyormuş. Ailecek hep beraber kahvaltı yapmışlar.

Annesi, Elif ve Emir'i lunaparka götürüp trene bindireceğine söz vermiş. İşlerini bitirip evden çıkmışlar. Elif ve Emir çok heyecanlıymış. Çünkü ilk kez lunaparka gidip trene bineceklermiş. Lunaparka geldiklerinde biletleri almışlar ve etrafına bakıp binecekleri treni aramışlar. Hızlıca koşarak trenin yanına gitmişler. Tren çok büyükmüş.

Emir:

-Vay canınaa! Bu çok büyük bir tren." demiş.

Elif ve Emir trenin üstünde "UZAYA GİDEN TREN" yazdığını görmüşler. Aklındaki garip sorulara bir anlam verememişler.

Elif:

-Nasıl yani.Şimdi bu trene binenler uzaya mı gidecek? demiş.

Emir:

-Eğer öyleyse ben bu trene binerim. Çünkü uzaya gitmeyi ve dünyayı keşfetmeyi, uzay aracı ile seyahate çıkmayı, uzay kıyafetleri ile dans etmeyi,Seninle beraber uzaya gitmeyi ve eğlenmeyi çok isterdim. Çünkü benim en büyük hayalim uzaya gitmek. Belki ben büyüyünce senle beraber uzaya çıkarız." demiş.

Elif:

-Aynen öyle. Bende uzaya gitmeyi çok istiyorum. Orayı keşfetmek ve not alıp, "YENİ BİLGİLER" defterime yazmayı ve yaptığım araştırmayı insanlarla paylaşmayı çok isterim." demiş.

Annesi Emir ve Elif'in bu konuşmalarına kulak misafiri olmuş ve söze girmiş:

-Çocuklar. Eğer sizde çok çalışıp, araştırma yapıp, uzay hakkında bilgi edinip, bu yapmak istediğiniz meslek için çok çalışırsanız siz de büyüyünce uzaya çıkıp yeni yeni şeyler keşfedebilirsiniz." demiş.

Trene binmişler. Elif ve Emir çok mutlu olmuşlar.

Annelerine onları lunaparka getirdiği ve onları trene bindirdiği için çok teşekkür etmişler. Eve dönmüşler. Eve dönüşleri çok geç olmuş. Ertesi sabah okul olduğu için ve erken kalacakları için uyuyacaklarmış. İlk önce sırayla dişlerini fırçalamışlar, pijamalarını giymişler ve kitaplarını okumuşlar. Annelerinin ve babalarının yanaklarına birer öpücük kondurmuşlar.

Babası:

-'Hadi bakalım küçük sevgi pıtırıcıkları gidip uyuyun bakalım.

Yarın okulunuz var.Erken yatan erken kalkar.' demiş.

Elif ve Emir koşa koşa yataklarına gitmişler ve sıcacık yataklarında uyuyakalmışlar. Sabah anneleri onları uyandırmaya geldiğinde bir bakmış ki onlar çoktan hazırlanmışlar. Yataklarını toplamışlar, okul kıyafetlerini giymişler. Anneleri, etrafa bir göz attığında Emir'in lavaboda saçlarına şekil vermeye çalıştığını ve Elif'in de saçını güzelce tarayıp topladığını ve tokasını taktığını görmüş. Daha sonra kahvaltıya gelip yemeklerini yemişler. Babası onları güler yüzle karşılamış. Hep beraber mutlulukla kahvaltılarını yapmışlar. Daha sonra çantalarını sırtına takıp okulun yolunu tutmuşlar.

Yolda gördüğü kişilere selam vererek, mutlu mutlu şarkı söyleyerek ve zıplayarak okula varmışlar.

Burak hoca sınıfı sıcak bir gülümsemeye karşılımış. Sınıfa girmiş ve "Günaydın çocuklar" demiş. Bütün sınıf hep bir ağızdan "Günaydın Öğretmenim." diye karşılık vermiş.

Burak hoca:

- "Evet Çocuklar bir ara tatilinin ardından tekrar beraberiz. Bu ders sizinle bir etkinlik yapalım. Şimdi.."

Çocuklar ilk dersten ne etkinliği yapacaklarını birbirlerine sorup duruyormuşlar. Burak hoca konuşmaya devam etmiş :

- "Evet çocuklar. Şimdi ara tatilde neler yaptığınızı teker teker söz alıp anlatmanızı istiyorum. Ailenizle nasıl vakit geçirdiğinizi ; üzgün, mutlu, neşeli, sevinçli, güzel ve kötü anılarınızı bizlerle paylaşın. Merak etmeyin. Hepinizde tahtaya kalkacaksınız" demiş.

Uzun bir konuşmanın ardından Burak hoca bir öğrenci seçmiş. Ali, sınıfa daha bu sene gelmişti. Tahtaya kalkıp geçirdiği üzgün anısını anlatmış:

- "Biz bu ara tatilinde amcamı kaybettik. Bunun için çok üzgünüm.." demiş.

Ali konuşmasını sınıf ile paylaştıktan sonra Burak hoca, Elif ile Emir'i seçmiş. Kardeş oldukları için ikisinin de aynı anısı vardır diye düşünmüş.

Emir:

- "Biz bu ara tatilide ailemizle çok güzel vakit geçirdik. Hem de çok güzel vakitler...Mesela dün annemiz ile lunaparka gidip hızlı trene bindik. Çok eğlendik." demiş

Elif:

-”Emir, bir şeyi söylemeyi unuttun. O tren bildiğimiz trenlere benzemiyor. Bu "UZAYA GİDEN TREN". Galiba bu tren uzaya gidiyor. Biz bindik ama uzaya gitmedik. Neden acaba?” demiş.

Bütün sınıf Elif’in bu sözüne gülmüş. Daha sonra onlarda anılarını sınıf ile paylaştıktan sonra zil çalmış. Teneffüse çıkmışlar. Çok eğlenmişler. Tekrar ders zili çaldığında herkes sınıfa girip sessizce öğretmenini bekliyormuş. Burak Hocanın aklına çok güzel bir fikir gelmiş:

-Çocuklar şimdi size bir ödev vereceğim. Bu ödevi not alın. Mutlaka Yarın getirin. Ödev:

-Eve gidince merak ettiğiniz bir olayı bir kağıda yazın. Daha sonra bu merak ettiğiniz bir herhangi nesne ile(uçak,otobüs,araba vb.) Hayal gücünüz ile bir yolculuğa çıkacaksınız. Nereye,ne zaman, nasıl gidersiniz ve yanınıza hangi eşyaları alırsınız?ödeviniz bu..

Okul bitmiş. Elif ile Emir bu ödevi nasıl yapacaklarını kara kara düşünüyormuş. Daha sonra eve gelince annelerine bu ödevi anlatmışlar. Annesi:-Çocuklar. Mesela biz dün trene binmeye lunaparka gittiğimizde trenin üstünde uzaya giden tren yazıyordu. Siz bunu çok merak ettiniz. Bu tren ile uzay gidip yeni yeni şeyler keşfedebilirsiniz anlatımlarınızda. Elif ile Emir anneleri böyle der demez hemen ona sarılıp yemeklerini yemişler ve odalarına gidip ödevlerini hazırlamışlar. Çok güzel bir ödev olmuş. Çok yorulmuşlar. Annesi ile babasına göstermişler. Annesi ile babası çok beğenmiş. Sabah olmuş. Yine her zamanki gibi kahvaltılarını yapmışlar ve okulun yolunu tutmuşlar. Yolda gördüğü kişilere selam vermişler. Şarkı söyleyerek okulun yolunu tutmuşlar. Ödevlerini okumuşlar. Sıra Elif ve Emir’e geldiğinde çok heyecanlanmışlar;

Bizim nesnemiz tren. Bu tren uzaya gidiyor. Yani"uzaya giden tren". Bu trenin yolcuları trene binip uzayı keşfediyorlar. Bu sadece 4 saat sürüyor. Daha sonra tekrar dünyaya geri iniyorlar. Yolcularımız kalmasın!

Herkes Elif ile Emir'in bu ödevini çok beğenmişler. Burak hoca da bu ödevi çok beğenmiş. Düşünsenize. Gerçekten böyle bir tren var,uzaya gidiyor. Yolcuları var, çok mutlular...

Elif ile emir çok mutlu olmuşlar. Birbiri ile kardeş olduklarına şükretmişler. Çünkü kardeşlik çok önemli bir şey. Ödevi yaptıkları için artı almışlar. Öğretmenleri de sorumluluklarını yerine getirdikleri için onları tebrik etmiş. Elif ve emir çok mutlu olmuşlar. Anne ve babası da onlarla gurur duymuş .

Zeynep Ebrar Arzu

DÜNYA'YI MERAK EDEN ÇOCUK

Yine bir sabah günüydü. Moni okula gitmek için erkenden kalkıp kahvaltı yaptı. Ellerini yıkadı ve dişlerini fırçaladı. Kıyafetlerini giydi ve evden çıktı. Okulun yolunu tuttu . Şarkılar söyleyerek okula ilerliyordu. Nihayet okula gitmişti ve sınıfını bulmuştu .

Yerine oturdu ve uslu bir şekilde öğretmenini bekledi. Öğretmen sınıfa girdi ve herkese “Günaydın” dedi. Derse başlamışlardı. Ders Fen bilimleriydi. Moni öğretmenine bir şey soracaktı. Sorusu şuydu: “

Öğretmenim ben dünyayı merak ediyorum acaba dünyayı nasıl öğrenebilirim?” dedi. Öğretmen: “ Araştırabilirsin veya gezebilirsin” dedi. Moni bu fikri çok sevdi. Okuldan çıktıklarında Moni düşündü taşındı ve bir çözüm yolu buldu. Araştırma yapmak. İşte bu çok iyi bir fikirdi. Moni eve gider gitmez hemen araştırmaya başladı. Tam 2 günde bu araştırmayı bitirdi ve 2 a4 kağıdına yazdı. Bu fikri arkadaşlarına sunacaktı.

Moni bu sunumu okudu ve herkes Moni'yi alkışlarla yerine uğurladılar. Öğretmen bu yazdıklarını sınıf panosuna astı. Gelen geçen bütün öğrenciler bu sunumu okuyordu.

Elif İkra Yılmaz

HAZİNE

Merhaba benim adım Ayşe. 10 yaşında bir ilkokul çocuğuyum memleketim Ankara'dır. Bir gün yatağımdan kalktım elimi yüzümü yıkadımve kahvaltı yaptım. Dışarıya çıktım ve okul servisini beklemeye başladım.Servisi beklerken yanıma en yakın arkadaşım olan Ömer yanıma geldi.Biz tam sohbete dalmıştikki servis geliverdi.Bizde o güzel muhabbetimize arabada devam ettik.

Okula geldik sınıfımıza çıktık ve kitaplarımızı hazırladık.Öğretmenimiz geldi ve ayağa kalkıp hep bir ağızdan günaydın öğretmenim dedik. Öğretmenimiz oturabilirsiniz çocuklar bugün bütün dersleriniz boş dediği andan itibaren herkes sevinç çığlıkları attı.Sonra ise ardından cümlelerinin devamını getirdi ama çocuklar bugün dersimizin boş olmasının nedeni bir yarışmanın olması sonra hiç kimse merakı yüzünden bir şey demeden denilenleri yaptı. Şimdi herkes bir gurup seçsin kendine. Ben Ömer ile takım oldum. Sonra bizi otobüsle kocaman bir bahçeye getirdiler. Bize bir harita verdiler ve şunları istediler ipuçlarından giderek bir define bulmamızı istediler ve küçük bir kürekte verdiler.

Biz ipuçlarını takip ederken çok sıkıldığımı fark ettim ama sonundaki ödülü merak ettiğimden ötürü yarışmaya devam ettim. Ensonunda bulduk diye bağıı verdim. Bütün arkadaşlarım toplandı ve öğretmenim defineyi açıp okumamı istedi iki şey yazıyordu bir gücün sırrı başarıdır iki imanın yarısı sabırdır.

Ramazan Efe Gören

EFE'NİN SİBER SALDIRI İLE MÜCADELESİ

Efe sabah kalkıp okula gitti. Okulda dersler görüp teneffüslerde arkadaşlarıyla maç yaptı. Eve giderken yol her zamankinden farklıydı.Çünkü yol bomboştu ve ıssızdı. Efe yarın hiçbir şeyin farkında olmadan evine gitti. Efe gece uyurken değişik sesler duydu. Önce bu durumu normal karşıladı ama sonra bir sorun olduğunu anladı. Kalkıp sesin kaynağını bulmaya çalıştı.Ne kadar arasa da sesin nereden geldiğini bulamamıştı ve yatağına dönüp yattı. Sabah kalktığında okuluna gitti. Okulu bittiğinde eve giderken yol yine sessiz ve ıssızdı. Efe bu sefer bir şeyler olduğunu anlamıştı. Hemen bu durumu arkadaşlarına anlattı. Arkadaşlarıyla bu durumu araştırmaya karar verdiler.

Araştırma sonucu artık bunun bir siber saldırı olduğunu öğrenmişlerdi. İnsanların ise korkudan evlerinden çıkamadıklarını ve teknolojik aletlerin tamamının hacklendiğini fark etmişlerdi. Efe'nin bu durumu bir şekilde düzeltmesi lazımdı. Efe ve arkadaşları hemen bir çözüm bulmaları gerektiği konusunda anlaşmışlardı fakat nasıl bir çözüm yolu bulmaları gerektiği konusunda epeyce bir süre kafa patlattılar. Sonrasında Efe'nin aklına daha önce okuduğu bir hikâye geldi ve bu hikâyeyi arkadaşlarıyla paylaşma kararı aldı. Bu hikâyede daha önce yapılan bir siber saldırıyı nasıl etkisiz hale getirdiklerini ve ne yapmaları gerektiğinden arkadaşlarına bahsetti.

Bunun sonucunda “Madem ki onlar teknolojik aletleri hackleyerek siber saldırıda bulunuyorlar, biz de onları hackleyip bu durumu düzeltebiliriz.” fikrinde buluştular. Efe ve arkadaşları hemen çalışmalara başlamıştı. Ellerindeki tüm teknolojik aletler ve hikayedeki bilgileri harmanlayarak bir süper bilgisayar yapmaya başlamışlardı. Bunun için onlarca PS3 (Playstation 3) oyun konsolu kullandılar. Sonunda elde ettikleri süper bilgisayar ile tüm hacklenen teknolojik aletlere yapılan siber saldırıyı etkisiz hale getirip, yaşadıkları yeri siber saldırıdan kurtarmayı başardılar.

Ertesi sabah Efe ve arkadaşları okula gittiklerinde kendilerini okuldaki diğer öğrencilerin ve hatta öğretmenlerin bile birkaç gündür içinde buldukları duruma anlam veremediklerini tartışırken buldular. Neyse ki artık her şey eski haline dönmüştü ve insanlar bunun nasıl olduğunu bilmiyorlardı. Efe ve arkadaşları birbirlerine bakarak gülümsediler ve bu maceranın kendi aralarında bir sır olarak kalması gerektiği konusunda anlaştılar.

Yiğit Efe Anburun

KİTAPTAN SARAY

Merhaba arkadaşlar ben Mila. Ben kitap okumayı sevmeyen tembel bir insanım. Hatta çevremdekiler de böyle diyorlar. Bana her zaman

“Neden kitap okumuyorsun?” “Neden bu kadar tembelsin?” gibi sorular soruyorlar. Ben de her seferinde sessiz bir şekilde kalıyorum.

Ama bir sebebim olsa sessiz kalmam! Neyse, size hikâyemi

Bir pazar günüydü. Her zamanki gibi kalkıp kahvaltımı yaptım. Kahvaltıdan sonra hemen bilgisayarın başına geçtim ve en sevdiğim oyunu açtım. Yaklaşık 15 dakika sonra annem odaya girdi ve bana “Mila. öğretmenin proje ödevinin hatırlatmasını atmış. Sen yaptın mı?” dedi. Ben de, “Hayır anne yapmadım. Ama akşam yaparım.”

dedim. Annem de bana “Bence şu an başlamalısın. Yarın okula götürmen lazım ve şimdi başlamazsan akşam bitirmen uzun sürer, yine gece 00.30’da uyursun.” dedi. Ben de “Merak etme anne, ben halledeceğim.” dedim. Annem de umursamayıp odadan ayrıldı. Ben de oyunuma devam ettim.

Bir saat sonra video oyunu oynamaktan sıkıldım ve arkadaşımın evine gittim. Arkadaşım Layla her zamanki gibi kitap okuyordu. Kitaba öyle dalmıştı ki benim geldiğimi bile fark etmemişti. Ona seslendim. Geldiğimi sonra fark etti. “Oh, merhaba Mila! Üzgünüm yine kitaba dalmışım, geldiğini fark etmedim.” dedi. Ben de “Sıkıntı yok” diye yanıtladım. Layla hemen kitabı kapattı ve yanıma geldi. “Ee nasılsın Mila? Okul nasıl gidiyor?” diye küçük sorular sordu bana. Ben de...Her zamanki gibi sessiz kaldım. Layla: “Hadi ama Mila! Bana neden cevap vermiyorsun?” Ben: “Emin ol ki...Ders notlarımı öğrenmeyi hiç istemezsin.”

O gün Layla'ya karşı sessiz kaldığım için çok mutsuzdum. Çünkü Layla benim en yakın arkadaşım idi. Layla birkaç dakika sonra eline bir sürü kitap alıp, "Hadi bana yardım et." dedi. Ben de Layla'ya yardım etmek için kitaplıkta birkaç tane kitap aldım. Kitapları alıp salona geçtik. Ben Layla'ya bu kitapları neden buraya getirdiğimizi sordum. Layla da bana en sevdiğim oyun türünü sordu. "İçinde şato ve saray olan oyun türlerini severim." dedim. Layla: "Tamam o zaman. Şimdi sadece beni izle." dedi.

Ben merakla Layla'yı izliyordum. İlk başta tüm kitapları üst üste dizdi. Tekrardan sordum, "Bu kitaplardan ne yapacaksın?" diye. Layla da sessiz bir şekilde kitapları dizmeye devam etti. 20 dakika sonra Layla son kitabı da en üste koydu ve bana, "Bu bir saraya benzemiyor mu?" dedi. Bende hayranlıkla kitaplardan oluşan saraya bakıyordum. "Evet!" diye bağırdım. "Bu oyundakilerden daha güzel Layla!" dedim. Layla da, "Biliyor musun Mila, içleri dışlarından daha güzel." dedi. İlk başta ne demek istediğini anlamadım ama sonra.. Kitap okumanın iyi birşey olduğunu, onları okuyanın da bu sarayı hakkettiğini anladım. Layla'ya, "Çok teşekkür ederim Layla. Senin sayende bu kitaptan sarayın ne anlama geldiğini anladım." dedim. Layla ise gülümsedi. Ben ise bundan sonra tembel olmamaya, her gün kitap okumaya söz verdim..

Cemre Taştan

MİNE VE RÜYASI

Mine diye bir kız varmış. Teknolojiyi çok seviyormuş. Zamanla kendini bilgisayar oyunlarına kaptırmış. Mine artık oyun oynamıyormuş ve ailesiyle birlikte vakit geçirmemeye başlamış.

Mine'nin gözleri zamanla bozulmaya başlamış ve gözlük takmak zorunda kalmış. Okulda arkadaşları onunla dalga geçmeye başlamış, Mine olanlar karşısında çok üzölmüş. Mine bir gün rüyasında herkesin kitap okuduğunu görmüş. Rüyasında annesi, babası, arkadaşları ve şehirdeki herkesin kitap okuyup bilgi alışverişinde bulunduğunu görmüş. Bu durum Mine'nin çok hoşuna gitmiş. Annesinin seslenmesiyle uyanan Mine artık kitap okumaya karar vermiş.

Mine rüyasında gördüğü gibi kitap okumaya başlamış ve zamanla arkadaşlarıyla bilgi alışverişinde bulunmuş. Arkadaşlarıyla eskisi gibi oyunlar oynamaya başlamış.

AYŞE BADAY

DÖRT ARKADAŞ VE HİKAYESİ

Merhaba ben Faruk ,biz dördümüz çok iyi bir arkadaş gurubuyuz. Hep birlikte okula giderken bir teyzeyi gördük. Karşıdan karşıya geçecekti ki yardım etmeye giden bir arkadaşımıza araba çarptı, çok üzüldük. Araba bilerek çarpmıştı plakasını aldık ve arkadaşımızı hastaneye götürdük.

Üç arkadaş olmuştuk, üç arkadaş bir dedektif grubu kurmaya karar verdik. Arkadaşımız için adamı bulmalıydık, bunun için and içmiştik. Görev dağılımı yaptık. Ben Çiçek Mahallesi'ne gittim. Diğer arkadaşlarım da Örnek ve Zafer Mahallesi'ne gitti. Araştırma yapmaya başladık. Aradığımız adam iş yerine kaçmıştı. Yine görev dağılımı yaptık. Ben Janet diğerleri ise, Allen ve Sergio'ydu .Janet 'tan yani benden bir fikir çıktı "Demir zırh yapalım." dedim. Onayladılar. Çalışmalara başladık. Ben görevdeyi, bacakları aldım, Allen kolları, Sergio kafayı aldı.

- Görünmezlik.
 - Boyut değiştirme.
 - Işınlanma
 - Küçülüp-büyüme.
 - Uçma.
 - Dönüşme.
- türleri buydu.

Toplam 18 taneydi. Bütün özelliklileri birleştirdik ve 3 tane çıktı. Adamı yakalamak için uzun bir maceraya başladık. Arkadaşımızın motoru vardı, bindik ve iş yerine gittik. Orada koca güvenlikten kaçtık ve kurtulduk. Sergio tabletinden araştırdı ve adamın yerini tespit etti. Adamın odasına baskın yaptık ve adamı hem yakaladık,hem de hastaneye gidince arkadaşımızın iyileştiğini duyunca sevincimizi gizleyemedik. Ertesi sabah okula gittik."Oğlum okula geç kalıcan kalk." sesini duyunca rüya olduğunu anladım ama rüyam çok güzeldi.

Ahmet Burak Yaylakçioğlu

DORMEN

Dormen seneler önce başına gök taşı düşmeden önce normal bir insandı. Bu gök taşıyla hızlı koşma ve uçma güçleri ortaya çıktı. Dormen bir gün dışarıda yürürken bayıldı. Hastaneye götürülünce bayılmasının nedeninin süper güçlerinden kaynaklandığını öğrendi. Meraklanan Dormen tedavisini olmadığını öğrenince gözyaşlarına boğuldu. Bu nedenle kendisini uçmaya ve hızlı koşmaya alıştırmaya çalıştı.

Bir gün dışarıda yürürken bir tuhaflık hissetti. Bütün insanlar havaya bakıp korkuyla kaçıyorlardı, çünkü Dünya'ya ışık hızında bir meteor yaklaşıyordu. Meteorun çarpmasıyla birlikte ortaya çıkan radyasyon Dormen'in güçlerini kaybetmesine neden oldu.

Üzerinden 2 yıl geçen bu olay onu çok üzmüştü, fakat özel gücü olmadığını fark edince şunu anladı. Aslında süper kahraman olmak için süper güce değil iyi bir kalbe ihtiyacı vardı.

DORUK YİĞİT MUŞTU

MEVSİMLERİN GÜZELLİĞİ

Güneşin ilk sıcaklığıyla içimizi ısıtan ilkbaharı mı?

Denizin tatilin tadını doyasıya çıkardığımız yazı mı?

Dökülen yaprakların muhteşem görüntüsüyle sonbaharı mı?

Yoksa kardan adam yapıp doyasıya eğlendiğimiz kışı mı?

İşte bu soruya cevap vermek için mevsimler toplanıp biraraya gelmişler ve başlamışlar konuşmaya .

Her bir mevsim kendine o kadar çok güveniyormuş ki her biri, “insanlar en çok beni seviyor” diyorlarmış.

Önce kış mevsimi başlar konuşmaya, “insanlar en çok sever çünkü benim getirdiğim kar herkesi mutlu eder, yeryüzündeki mikropları bile yok ederim ben” dermiş.

İlkbahar mevsimi hemen araya girer “asıl insanlar en çok beni sever ağaçların yeşermesi, çiçeklerin açmasıyla beraber insanlar en çok beni sevinçle umutla karşılarlar. Koşar, eğlenirler,pikniklere giderler” dermiş.

Yaz durur mu ? O da başlar kendisini övmeye “yaz aylarının keyfini insanlar hiç bir mevsimde bulamazlar. Çünkü yaz gelince sömestir tatili başlar,insanlar tatile gider,denize gider,bolca güneşlenirler, parklara, sahillere giderler” dermiş.

Sonbahar altta kalır mı?

“asıl insanlar en çok beni sever çünkü sonbahar aylarının sakinliği hiçbirinizde yok. İnsanlar yağmurda yürümeyi, toprak kokusunu içlerine çekmeyi çok sever” dermiş.

Mevsimlerin bu tatlı çekişmesi dünya döndükçe hep devam edermiş..

Peki senin mevsimin hangisi ???

EDA HACIALIOĞLU

GÜNELİ KARAKOLU

Bir zamanlar Güneli Kasabası'nda yaşayan Feyyaz isminde bir polis varmış.

Kasabanın güvenliği Feyyaz polis ve ekibinden sorulurmuş. Feyyaz polis gece gündüz demeden çok çalışmış, hırsızları ve suçluları yakalamış. Çalıştığı karakolda onu çok sever ve saygı duyarlarmış. Feyyaz polis her görevin başarıyla üstesinden gelirmiş . Bu yılki Teknofest'in, Güneli Kasabası'nda yapılması planlanıyormuş. Buranın güvenliğini de Feyyaz polis ve ekibine vermişler. Polisin telefonuna bir mesaj gelmiş. Mesaj şöyleymiş: "Yarın Teknofest'te görevlisiniz. Göreviniz sahanın güvenliğini sağlamak".

Feyyaz polis sabah erkenden görevinin başına gitmiş. Uçaklara zarar vermeye çalışan bir grup varmış. Feyyaz polis bunu engellemeye çalışmış ama bir ekip lazımmış. Hemen karakoldan bir ekip gönderilmiş. Ekip Teknofest alanına gelmiş. Bu grubu ekiple beraber karakola göndermiş ve görevine devam etmiş.

Ve bugün Teknofest festivalinin son günümüş artık görevinin sonuna gelmiş karakoluna geri dönmüş. Döndüğünde onu bir sürpriz bekliyormuş. Görevini başarıyla tamamladığı için ona madalya ve ödül vermişler. Arkadaşları onu tebrik etmişler.

Halit Koç

ARKADAŞLIK

Merhaba ben Hamza , 4. sınıfa gidiyorum. En yakın arkadaşlarım Yusuf ve Ahmet.

Günlerden bir gün okula giderken Yusuf'u gördüm ve Yusuf'la okula birlikte gittik. Yusuf giderken Ahmet'in hakkında konuşup durdu.

Hamza: Niye onun hakkında konuşuyorsun.

YUSUF: Çünkü o beni rahatsız ediyor .

Hamza: Ama Ahmet seni rahatsız etmiyor yalan söyleme .

Okula girip sınıfa çıkarlar. Dersten sonra teneffüste zili çalar.

Hamza her şeyi Ahmet'e anlatır. Ahmet buna çok üzülür ve ağlar.

Hamza: Ahmet ağlama .

Teneffüs bitter.

Hamza ve Ahmet sınıfa çıkarlar. Dersten sonra teneffüs zili çalar. Yusuf koşarken yere düşer. Ama sadece Ahmet ve Hamza yardım eder.

Yusuf: Ahmet ben senden özür dilerim.

Ahmet: Özrünü, kabul ettim.

Yusuf: Sen nerden biliyorsun?

Ahmet: Hamza her şeyi anlattı.

Hamza: Konu kapandı. Hadi oyun oynayalım.

HAMZA AYDIN

DODO İLE VODO'NUN MACERASI

Dodo ile Vodo bir gün bahçelerinde kocaman bir basketbol topu ile basketbol oynuyorlarmış. Onlar ikisi birbiriyle oynarken evlerinden bir ses gelmiş ve hemen eve doğru yönelmişler. Eve girdiklerinde koltuğun üzerinde bir posta varmış.

Postada şöyle yazıyormuş ” Dodo ile Vodo , Rebaf uzayına davetlisiniz.” Dodo ile Vodo bu haberi duyunca çok sevinmişler ve hemen uzay eşyalarını hazırlamaya gitmişler. Uzay eşyalarını hazırladıktan sonra uzay üssüne gitmişler. Üsse gittikten sonra bir roket kiralayıp ve uzaya doğru yol almışlar. Ama bir şey eksikmiş o da roket ve uzay eğitimi almamış olmaları... Dodo ile Vodo hemen eğitim alanına gidip ve hemen eğitim görmeye başlamışlar. Eğitimde üç aşama varmış. Birinci eğitimi kolaylıkla geçmişler, ikinci eğitimde biraz zorlanmışlar ama başarıyla geçmişler. Sıra gelmiş üçüncü eğitime. O kadar zorlanmışlar ki başlarından akmayan ter kalmamış. Ama en sonunda üçüncü eğitimi de geçmişler. Artık roketle uzaya alıştırma eğitimlerini girmişler ve uzaya doğru yol almışlar.

Uzaya varınca hemen Rebaf uzayını aramaya başlamışlar ve en sonunda Rebaf uzayını bulmuşlar. Orada görevleri varmış.

Görevlerini bitirdikten sonra hemen dünyaya yol almışlar.

Yeryüzüne gelince hemen eve gitmişler. Ama çok yorgunlarmış, o yüzden hemen evlerine girip mutlu mesut uyumuşlar.

YUSUF EYMEN ÖZYURT

YUNUS'UN SÜPER GÜCÜ

Merhaba benim adım Yunus. Benim süper gücüm vardır. Bu güç gözlerimden lazer çıkarmak. Bir gün okula giderken bir hırsız , bir kadının çantasını almıştı ben ise gözlerimde lazer çıkararak kadını hırsızdan uzaklaştırdım. Okula doğru yürümeye devam ederken okulda müdür, öğretmenler okuldaki ve şehirdeki tanıyanlar bile benim gücümün olduğunu bilmiyor. Sadece ailem biliyor. Okuldaki en iyi arkadaşım ise kötü biriymiş sadece numaradan iyi davranıyormuş ama ben onun kötü biri olduğunu anlayıp süper gücümü kullandım. Ama çok kolay oldu. Anneme okulda olanları anlattım. Annem bana şöyle dedi:

-Oğlum eğer gücünü kullanacaksan iyilik için kullanmak zorundasın, dedi.

Annem ve ailemde bir gariplik vardı ve dayanamayıp bana hep bir ağızdan:

“Bizim de süper güçlerimiz var senin gibi” dediler. Ben ise çok mutlu olmuştum. Artık güçlerimizi iyilik içinde kullanıp kötülerle savaştık. Artık ailemizin adı Güç Ailesi idi.

YUNUS TUNA SARIHAN

MERT'İN OKUL MACERASI

Mert, okula yeni başlamıştı ve bu durum onu oldukça heyecanlandırıyordu. Ancak bir sorun vardı: Mert, okula gitmekten korkuyordu çünkü okul ona yabancı gelmekteydi. Okulda başarısız olma ve arkadaş edinememe endişesi taşıyordu.

Okul zamanı geldiğinde, Mert hem heyecanlı hem de tedirgindi. Arkadaşlarına ve öğretmenine karşı olumlu duygular besliyordu, ancak içine kapanık bir tutum sergiliyordu. Tahtaya kalkmaktan kaçınıyor, arkadaşlarıyla oynamıyor ve korkusundan dolayı parmak kaldırmıyordu. Öğretmeni durumu fark etmiş olsa da Mert'le konuşmamıştı. Bir gün, öğretmen Mert'i lavaboya gönderdi. Dönüşünde arkadaşlarına durumu anlatmış ve Mert'e destek olmalarını söylemişti. Teneffüs zili çaldığında, çocuklar Mert'in etrafını sarmıştı. Mert, kendini tanıttikten sonra şaşkına dönmüştü. Arkadaşlarıyla konuşmanın keyfine varmış ve oyunlarla eğlenmişti. Artık okulda arkadaşları olduğu için mutluymuş ve derslerine daha olumlu katkı sağlıyordu.

Okul korkusunu yenmişti. Derslerde cesurca katılım sağlıyor, öğretmenine ve arkadaşlarına sevgiyle bakıyor ve gülümseyerek teşekkür ediyordu.

FURKAN SEVİM
4/C Sınıfı

HAYVAN SEVGİSİ

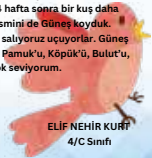
Yine sıradan bir gündü ve annem bizi yanına çağırırdı.

Bize:

” Bir yere gidiyoruz kızlarım” dedi. Ve annemin dediği yere vardık. Meğersem gideceğimiz yer bir barınakmış. İki yavru kedi alacakmışız, kedileri aldık. Birisinin adını Mırnav, diğer kedinin adını Pamuk koyduk.

Oyunlar oynadık sonra Pamuk veterinerine gitti, bir daha gelmedi; Mırnav’da dışarı gidip geliyordu. Bir gün Mırnav kendi isteğiyle evden tamamen gitti. Bir yıl sonra babam bir yere gitti ve akşama kadar gelmedi. Akşam elinde yavru bir köpekle eve geldi köpeğin adı Köpük’tü. Köpük evde çok hızlı büyüdü bizde onunla birlikte oyunlar oynuyorduk, birbirimizi çok sevmiştik.

1 -2 ay sonra bir kuş, kuş geldikten 3-4 hafta sonra bir kuş daha geldi. Birisinin ismini Bulut, diğerinin ismini de Güneş koyduk. Kuşlardan biri kız, diğeri erkekti. Arada bir salıyoruz uçuyorlar. Güneş bize yeni yeni alıştıyordu belliydi. Mırnav’ı, Pamuk’u, Köpük’ü, Bulut’u, Güneş’i bütün hayvanları çok seviyorum.

ELİF NEHİR KURT

4/C Sınıfı

EGE'NİN RÜYASI

Ege arkadaşları ile dışarıda çok güzel oyunlar oynuyorlardı annesi artık çok geç olduğu için Ege'yi eve çağırdı. Ege eve gelip ödevlerini yapıp uyudu. Rüyasında bir zürafa gördü. Bu zürafa uçabiliyordu. Ege zürafası ile her yeri gezmeye başladı. İlk önce Kız Kulesi'ni gezdiler. Daha sonra Galata Kulesi'ni sonra da Ayasofya'yi. Veee en son olarak İstanbul Boğazı'nı gezdiler. Artık eve dönmüşlerdi. Veee Ege uyandı. Ege ilk başta uyanmak istemedi. Ama mecburen uyandı. Ege elini yüzünü yıkayıp yemek yemek için sofraya geçti ve yemeğini yedi. Ege hemen akşam olup uyumayı çok istiyordu. Ama şimdi sabahtı. Ege'nin okula gitme vakti geldi. Okul otobüsüne bindi ve okula gelince indi. Öğretmenleri Ege'yi ve arkadaşlarını okulun kapısında karşıladı. Hep birlikte sınıfa geçtiler. Sınıfa geçince öğretmenleri herkese "Çocuklar akşam rüya gördünüz mü? diye sordu. İlk önce Ege'nin en yakın arkadaşı Seda rüyasında gökkuşağından kaydığını söyledi. Ahmet ise rüyasında köpeği Boncuk ile uzaya gittiğini söyledi. Sıra Ege'ye gelmişti. Ege:

-Öğretmenim ben rüyamda bir zürafa ile İstanbul' un tarihi güzelliklerini gezdim, dedi. Okulda dersler işlendikten sonra herkes evlerine dağıldı. Ege eve gidince annesine okulda olanları anlattı. Akşam olup babası eve gelince hep birlikte yemek yeyip uyudular. Ege yine rüyalara dalmıştı. Bu seferde rüyasında dünyadaki tüm hayvanlar ile araba yarışı yaptı. Yarışmanın sonucu açıklandı. Veee KAZANANNN:Egeeee!

ZEYNEP AKYÜZLÜ
4/C Sınıfı

KELEBEKLER

Güneşli gökyüzünde, mücevherler kadar parlak renkleri ile kelebekler uçuyor. Bahçelerin üstünden ve çöllerden dolaşıyorlar. Peki kelebekler ne arıyor? Tabii ki beslenebilecekleri çiçekleri. Bir çiçeğe konunca, tadına bakmak için ayaklarının ucundaki özel organları kullanıyorlar.

Bazı çiçeklerin tadı tatlı olur. Bunun nedeni ise içinde nektar adı verilen bir sıvı olması. Kelebekler, başındaki uzun tüpü uzatırlar ve çiçeğin içine sokarlar. Kamış benzeri organıyla çiçeklerin nektarlarını içerler. Beslenme sırasında oluşabilecek tehlikelere karşı da kendini korumayı ihmal etmezler. Yağmur yağdığında ıslanmamak için kanatlarını katlayıp yaprakların altına saklanırlar. Geceleri de dallara baş aşağı tutunarak uyurlar. Sabahları uyandıklarında ısınmak için kanatlarını açarlar ve güneşte beklerler.

Bir kelebeğin hayatı kolaymış gibi görünebilir fakat beslenmek ve tehlikelere karşı korunmak için çok mücadele etmesi gerekir.

CEYLİNNUR ÖZYURT

4/C Sınıfı

GÖKYÜZÜNE UÇAN ARABA

Ali ile Mehmet okuldan dönüyorlardı. Ertesi gün öğretmeni onlara bir keşfe çıkacaklarını söyledi. Ali:

-Öğretmenim, neyin keşfine çıkıyoruz? dedi. Öğretmeni:

-Çocuklar, şimdi sizinle dışarı çıkacağız sizden dışarıda dikkatinizi en çok çeken nesne ile ilgili hikaye yazmanızı istiyorum, dedi.

Öğretmen ve çocuklar dışarı çıktılar. Herkes dışarıda dikkatini en çok çeken nesneyi belirledi. Sonra sınıfa geldiler, belirledikleri nesneyle ilgili hikayelerini yazdılar. Ardından en beğenilen hikayeyi seçtiler. En beğenilen hikayeyi yazan kişi Ali oldu. Hikayesini Mert Arık 'ın

düzenlediği yarışmaya gönderdiler. Mert Arık, Ali'nin yazdığı hikayeyi çok ama çok beğenmişti. Mert Arık, Ali 'ye bilgisayar hediye etti. Ardından Ali ' ye bir madalya verdi. Ali sevinçten havalara uçuyordu.

Ardından Mert Arık ile bir fotoğraf çekildiler. Ali çekildiği fotoğrafı duvara astı. Ardından madalyayı da annesine gösterdi. Babasına da madalyayı gösterdi, babası da çok sevindi. Ali artık gördüğü bütün hikaye yazma yarışmalarına katılmaya karar verdi. Bu güzel olayın üzerinden bir ay geçmişti. Bir ay sonra bir yarışma daha oldu. Ali bu yarışmaya da istekle katıldı ve yarışmayı kazandı. Sonra Ali'nin uykusu geldi ve yatağına yattı. Rüyasında gökyüzüne uçan bir arabayla gezdiğini gördü. Aslında gerçek değildi rüyaydı fakat gerçek gibiydi. Sabah oldu.

Ali kahvaltısını yaptı okula gitti. Okulda öğretmeni dedi ki:

- Çocuklar , bugün yine hikaye yazacağız ve hikayemizin konusu gökyüzüne uçan araba, dedi. Bunu duyan Ali çok sevindi ve çok şaşırıldı. Çünkü rüyasında gökyüzüne bir arabayla uçmuştu. Şimdi ise öğretmeni bu konuyla ilgili hikaye yazmalarını istiyordu. Hemen yazmaya başladı. Ve rüyasında gördüğü , hikayesine de yazdığı gökyüzüne arabayla uçunca gördüğü gezegenler şunlardı: Neptün ,Mars ve Uranüs.

TUBANUR YILMAZ

4/C Sınıfı

NECATİ

Necati sabah okula gitmek için çok heyecanlıydı. Çünkü okulda deney yapacaklardı. Öğretmen kendilerinden hangi konuda deney yapmak istediklerini bulmalarını istemişti. Necati o gece çok düşündü ve hangi deneyi yapmak istediğini buldu. Heyecanlı bir şekilde anne ve babasına gidip bugün öğretmen bize” Yarın deney yapacağız herkes evde ne yapacağını araştırsın.” dedi dedi. Benim bulduğum deney şu şekilde deyip başladı anlatmaya . Anne ve babasının tepkisini çok merak ediyordu.

Heyecanla beğenip beğenmediklerini sordu . Annesi çok iyi düşünmüşsün oğlum dedi. Sabah okula gitmek için hazırlıklarını yapıp yatmıştı. Sabah olduğunda heyecanlı bir şekilde uyandı. Kalktı, elini yüzünü yıkadı, kahvaltısını yaptı okuluna gitti. Sınıfa en erken Necati gelmişti sonra tek tek diğer arkadaşları geldi.

Sinem : Bugün deney fikirlerinizi duymak için çok heyecanlıyım.

Necati : Ben de çok heyecanlıyım.

Ders zili çaldı ve Serpil öğretmen sınıfa girdi. Yanında tanımadıkları biri daha vardı. Serpil öğretmen “Günaydın çocuklar bugün nasılsınız? Deney için fikirler buldunuz mu? Bütün sınıf “Evettttt” diye cevap verdi. Öğretmenleri sonra yanındaki öğretmeni sınıfa tanıttı. Arkadaşlar deney için bize yardımcı olacak biyoloji öğretmeni Ediz dedi. Ediz öğretmen; “Merhaba çocuklar deney için merak ettiklerinizi bana sorabilirsiniz aranızdan fikrini en çok beğendiğimiz arkadaşlarınızın deney fikrini okulda hafta sonu yapılacak olan gösteri de velilerin oylamasına sunacağız.” dedi.

Mahmut : Öğretmenim ben yumurtalar ile ilgili bir deney düşündüm.

Ayşe : Ben de pet şişeler ile ilgili

Necati : Sağlıkla ilgili bir kapsül yapmak için bir deney düşündüm dedi.

Necati' nin fikri öğretmenlerin dikkatini çekti . Necati'ye nasıl olacak diye sordular . Necati “ Bazı bileşenleri bir araya getirerek bir kapsül yapıp o kapsülün insan sağlığına çok büyük etkisi olmasını düşündüm.” dedi.

Sınıfta oylama yapıldı ve Necati ' nin fikri çok beğenildi. Necati çok mutlu bir şekilde eve gitti. Anne ve babasına benim fikrim sınıfta 1.seçildi dedi. Hafta sonu okulda gösteri olacak sizler de geleceksiniz ve deney fikrini en çok beğendiğiniz öğrenciyi sizler seçeceksiniz dedi. Hafta sonu gelmişti. Okul çok kalabalıktı . Necati diğer sınıflardan da 1. seçilen çocuklarla bir araya geldi. Biyoloji Öğretmeni Ediz'in destekleri ile hepsi deneyin nasıl yapılabileceği ve ne şekilde olacağı hakkında bilgi sahibiydi. Hepsi çıkıp tek tek deney fikirlerini nasıl yapılabileceğini, gerçekleştirme ihtimalini velilere ve öğretmenlere yaptıkları çalışmalarını sundular.

Sıra Necati'ye geldiğinde çok panik yaptı. Ondan önce sunum yapan arkadaşlarının fikirleri hepsi birbirinden güzeldi. Bu kadar kalabalıkta ilk defa bir sunum yapacaktı. Sınıf arkadaşları onu sakinleştirdi. Arkadaşları onun da fikrinin çok güzel olduğunu ve başarabileceğini söylediler.Tüm cesaretini topladı ve sunumunu başarıyla yaptı. Necati ilk üçe kalmıştı.

Okul Müdürü Mehmet bey sonuçları açıklama için sahneye geldi. Tüm öğrenciler nefesini tutmuş sonucun açıklanmasını bekliyorlardı . Sırayla Mehmet öğretmen 3. yū, 2. yi ve 1.ciyi açıkladı. Birinci Necati olmuştu. Çok duygulandı sahnede ağladı. Öğretmenleri bir konuşma yapmasını istedi.

Necati : Hayalim ilerinde tıp dalında çok iyi bir Farmokoloji bölümünü okumak ve hayal ettiğim deneyi gerçekleştirmek. İnsanlara faydalı olmak için elimden geleni yapacağım.

Ailesinin yanına koştu anne ve babasına sarıldı. Anne ve babası onunla gurur duyuyordu. Yıllar geçti Necati istediği hayallere kavuştu. O artık dünyanın konuştuğu çok iyi bir Farmakologdu.

EDİZ SEMİZ
4/C Sınıfı

KİTAP DİYARI VE EJDER

Bir zamanlar bir ÷lkede bir ejderha varmış. Bu ejderhanın adı Ejder imiş. Ağzından ateş çıkarmaya bayılırmış. Ülkenin kralı bu ejderhaları yangın çıkmasın diye uyardı. Bir gün Ejder ateş çıkartırken yanlışlıkla ağaç yanmış. Kral çok kızmış ve Ejderi zindana atmış. Ejder çok üz÷lmüş Ejder ne yapacağını bilememiş.

Zindanda birçok hayvan varmış. Hayvanlar Ejderden çok korkmuşlar. Ejder ile korkudan oynayamamışlar, Ejder çok üz÷lmüş. Sonra Ejder avluda bir kapı görmüş ve içeri girdiğinde bir sürü kitap bulmuş. Kitapları okuyunca bir dilek hakkı oluyormuş. Ve krala söylemiş ve kral Ejderi özgür bırakmış. Ve kraldan kitap istemiş. Kral Ejder'in isteğini kabul etmiş. Daha sonra Ejder ailesiyle mutlu bir hayat yaşamış.

SAİD KEMAL EZİCİ
4/C Sınıfı

PERİ DÜNYASI

Günlerden bir gün Burcu kitap okuyordu. Kitabın adı Perilerin Dünya'sı idi. Burcu bu kitabı çok sevmişti. O akşam Burcu kitabı bitirdi. Kitabın son sayfasında ise el yazısı ile yazılmış bir not vardı. Burcu bu yazıyı kimin yazdığını bilmiyordu ve çok merak etti. Orada şöyle yazıyordu: "Eğer kitabı bitirdiyse bu notu okuyor olmalısın..."

Şimdi saat kaç olursa olsun bu kitapla alakalı olmayacak gerçekleştirmeyecek bir dilek tut ve hemen uyu." Burcu bir dilek tuttu ve uyudu sonra bir rüya gördü. Orada dilek tuttuğu gibi bir peri vardı ve o peri Burcu'nun istediği her şeyi yapıyordu. Burcu da bazen ona yardım ediyordu, peri düştüğü zaman onu hemen kaldırır yarası varsa krem sürüp bir an önce iyileşmesini sağlıyordu. Peri de Burcu'ya şöyle bir iyilik yapmıştı, onu bir prenses yapmaya karar verdi ve çok güzel bir şato yaptı ona. Burcu o şatoda mutlu bir şekilde peri ile birlikte yaşamaya karar verdi. Burcu uykusundan uyandığında annesine bu not ile alakalı bilgisi var mı diye sordu. Annesi bu notu kendisinin yazdığını söyledi. Burcu annesine neden diye sordu.

Annesi de:

-Kızım, çünkü dileklerini merak ediyordum.

Anne ben oradaki peri ile beraber yaşamayı diledim dedi.

Sonra Burcu'nun arkadaşları Burcu'yu dışarıya çağırdı. Burcu başından geçenleri arkadaşlarına anlattı ve arkadaşları çok şaşırdı. Bu konu ile alakalı biraz konuştuktan sonra beraberce oyun oynamaya başladılar ve bu konu sonsuza dek kapandı. Burcu bir daha konuyu açmadı arkadaşları ve annesi de bir şey sormadılar...

AZRA ÇAĞLA YILMAZ
4/C Sınıfı

SADIK DOSTUM

Bir hafta sonu gezintisi için ormanlık alana piknik yapmaya gittik. Babamın benim için aldığı tuval ve boyaları alıp bu güzel doğa manzarasının resmini çizmeye başladım.

Babam, annem ve kardeşim “Yürüyüş yapacağız Nehir hadi gel gezelim.
“dediler.

Resim yapmayı çok sevdiğim için, defalarca söylemelerine rağmen inat edip, resim yapmaya devam ettim.

Karşımdaki çalılıkların altından iki tane yavru köpek çıktı. Korkmuş ve ağlamaklı sesler çıkarıyorlardı.

Onlara doğru gidip, kucağıma aldım korkmamalarını söyledim. Çalılıkların arasından baktığımda iki adam gördüm. Anne köpeği hipnoz ediyorlardı.

Ellerindeki çuvalı görünce niyetlerinin kötü olduğunu anladım. Yavru köpekleri güvenli bir yere bırakıp, çok uzaklaşmış olmayan babamdan yardım istedim.

Koşarak geri döndüğümüzde anne köpeği çuvala koymuş, çuvalın ağzını bağlıyorlardı. Hemen gizli gücümü kullanıp, parmaklarımı şıklattım. Anne köpek gözlerini açtı ve havlayarak o kötü insanları korkutup kaçırdı. Çocuklarının güvende olduğunu gören anne köpek, bizimle oyunlar oynadı, resmen bize minnettar olduğunu gösterdi. Bir canlının daha hayatını kurtardığımız için çok mutluyuz...

NEHİR YALÇINKAYA

4/C Sınıfı

DEDEMİN BASTONU

Bir varmış bir yokmuş. Çok eski zamanlarda dedem bastonunu sallarken bir anda bıraktı. Artık baston yerine şemsiye kullanıyordu. Dedeme:

-Dede, neden baston yerine şemsiye kullanıyorsun?

Dedem:

-Torunum, şemsiye her şeye yarıyor. Mesela dışarı çıktın hava çok sıcaktı birden yağmur yağdığına şemsiyeni kullanabilirsin.

Bir de şu var. Dışarı çıktığında hava çok sıcak olduğunda şemsiyeni açıp sıcaktan korunabilirsin.

Ben:

-Evet, doğru diyorsun dede. Bunu öğretmenime anlatmalıyım. Gerçekten çok yaratıcı.

Sabah oldu. Okula gittim. Dedemin yaratıcı fikrini arkadaşlarıma ve öğretmenime anlattım. Çok şaşırdılar.

Öğretmenim ve arkadaşlarım dedemin beni okula almaya gelirken sıcak havalarda bile neden elinde şemsiye olduğunu anladılar.

ELANUR AĞDAŞ
4/C Sınıfı

YAZ TATİLİ

Benim babaannem ve dedem köylerine ev yaptırmayı çok istiyorlardı. Bizim köyümüz Kastamonu'daydı ve dedemin hayali gerçek olmuştu.

Biz yani ben, kardeşim, annem ve babam her yaz tatili Kastamonu'ya gideriz ve ben orada çok eğlenirim. Giderken yolculuğumuz da çok eğlenceli geçer. Hatta ben yolculuk için çanta hazırlarım. Çantanın içine okuma kitabı, peçete birkaç bir şey daha koyarım.

Genellikle beş kere mola veririz. Sabah namazından sonra yolculuğa çıkarız. İlk mola verdiğimizde annem, babam ve ben çay içeriz. Ben oradan birkaç tane yiyecek alırım. Sonra acıkınca o yiyecekleri yerim. Sonra da yolculuğumuza kaldığımız yerden devam ederiz. Birkaç yerde daha dururuz babam arabaya benzin doldurur ve sonra da köye varırız. Babannem, dedem ve kuzenlerim bizi karşılar. Yemek yeriz, çay içeriz. Kuzenlerimle oynayıp şakalaşırız.

Köyde zaman çok çabuk geçiyor. İstanbul'a dönme vakti hemen gelir. Sonra da İstanbul'a döneriz. Keşke biz de köyde yaşasaydık...

AZRA NEHİR KABA
4/C Sınıfı

PERİLİ BINA

Gece saatleriydi teyzemin dışarı çıktığını gördüm. Yanında anneannem ve abim vardı. Onlara nereye gittiklerini sordum. Dışarıda gezip sohbet edeceklerini söylediler. Ve hemen annemi uyandırarak teyzemlerle gitmek için izin istedim. Teyzemler ve ben beraber dışarı çıktık. Sohbet etmek için çıkmıştık. Gece de olduğu için fazla uzağa gitmedik. Konağa yani bizim bildiğimiz üzere perili binaya geldik. Teyzem anlatmaya başladı.

-Buralarda dolaşırken bir gün ben camda beyaz bir peri görmüştüm. İnsanlar gelirken oradaki peri birden yok oldu, dedi.

Ben hayretle teyzemi dinliyordum. O günden sonra o bina perili bina olarak tanınıyormuş. Sonra birden binanın içinden ses geldi. Herkes çok korkmuştu. Abim:

-Ben içeri gireceğim, dedi. Abime gitme dememize rağmen bizi dinlemedi ve perili binaya girdi. Sonra birden çığlık sesi duyuldu. Bu ses abimin sesiydi. Hepimiz koşarak perili binaya girdik. İçeri girdiğimizde bir de ne görelim. Mahallenin şakacı dedesi Mustafa dede karşımızda. Abim bayılmış, yerde yatıyor. Mustafa dede şaşkın, üzgün ve ne yapacağını bilmez bir şekilde bize bakıyor.

Abimin yanaklarına vurarak onu uyandırdık. Abim uyanırken:

-Gerçekmiş, bu bina periliymiş; gerçekmiş bu bina periliymiş, diyordu. Sonra Mustafa dede anlatmaya başladı. Ben sadece şaka yapmak istemiştim. Üzerime beyaz çuval giydim. İnsanların korkup kaçması hoşuma gitmişti. İnsanlara zarar vermek istememiştim, dedi. Gerçekten çok üzgündü.

Perili köşkün sırrı belli olmuştu. Daha sonra bütün mahallede bu olay duyuldu. O günden sonra Mustafa dedenin adı 'Peri Mustafa' olmuştu.

ELİF YILMAZ
4/C Sınıfı

MEMLEKETİM

Merhaba arkadaşlar ben Güneş İstanbul'da doğdum İstanbul'un en güzel köşesinde oturuyorum. Sadece İstanbul'un olduğunu düşünüyorum fakat öyle değilmiş bir sürü ilimiz ve ilçemiz varmış. Bunu Eve gelince Babama sordum:

- Babacığım herkesin memleketi varmış. Peki bizim memleketimiz var mı? Babam gülümseyerek
- Tabii ki de kızım bizim de bir memleketimiz var.

Ama bir şey daha vardı "Bizim memleketimizin adı neydi?" Başladım düşünmeye. Ertesi gün babama sormaya karar verdim.

Okuldan eve geldim. Merakla babamı beklerken kapı çaldı sevinçle kapıyı açtım. Meraktan çıldıracaktım sonunda sormuştun babama

- Baba bizim memleketimizin adı ne?
- Kızım ben Tokat'ta doğdum. Annenin ise Sivas'ta. Yani sen hem Sivas'lı hem Tokatlı oluyorsun
- Aaaa.. babacım gerçekten mi?
- Evet kızım bu hafta zaten köye gideceğiz görürsün dedi. Şaşırmıştım. Çünkü hiç köye gitmemiştim acaba ne yapacaktım ama bir şey daha kafama takılmıştı Peki ben hem Sivas'lı hem Tokat nasıl oluyorum ?

Bu sorumu da babama sorayım derken babam yorgunluktan uyuyakalmıştı. Sessizce güldüm. Neyse yarın sorarım sorumu diye düşündüm. Ama meraktan uyuyamıyordum.

Evet arkadaşlar cumartesi sabahından günaydın herkese artık tatil başlamıştı. Bizim de köye gitmemizin zamanı gelmişti. Annem son kez daha eşyaların kontrol etti. Heyecandan yerimde duramıyordum sonunda akşam olmuştu annem ve babam eşyaları arabaya koyarken babam:

- Çocuklar yarın Tokat'a gideceğiz.

Yolculuğa başlamıştık Fakat ben heyecandan yerinde duramıyordum.

Neyse ki babaannemin yanına Tokat'a gelmiştik. Babaannemi çok özlemiştim, sımsıkı sarılmıştım. Babaannem oradaki arkadaşlarla beni tanıştırdı. Bir tane abla vardı. Ben ablayı çok sevmiştim. Adı da Senem'di. Hep bizle oyun oynar ve eğlenirdi.

Akşam olmuştu babaannem ve dedem sobayı yaktılar üstünde patates közlemesi yaptık. Annemler otururken ben de yatağıma gittim. Üşümüştüm, uykum da gelmişti. Yatarken tırsıyordum. Çünkü ormanların içinde ayı olduğunu söylüyorlardı zaten biliyordum.

Yatmaya korkar olmuştum Ama sonra mışıl mışıl uykuya daldım. Sabah olduğunda civil civil kuş sesleri, eşek sesleri, inek sesleri etrafı doldurmuştu. Allah ne kadar da güzel yaratmıştı. Sonra bahsettiğim abla nekleri olatmaya götürecekti. Ben de onunla gittim. Güzel bir gün geçirdik.

Tokat'ta yirmi gün kaldıktan sonar Sivas'a geçtik. Sivas'ta anneanneme ve dedeme sımsıkı sarıldım Burada da bir sürü arkadaşlarım vardı. Birlikte pikniğe gittik, su savaşı yaptık , çok eğlendik. Annemin çocukluğunun geçtiği köye de gittik yani dedemin imam olduğu köye çok güzeldi .Ama yarın kınamız vardı ne giyecektik merakla akşam olmasını bekledik sonunda akşam olmuştu. Hemen erkenden yattık. Sabah erken kalktık, annemler uyuyordu çünkü saat çok erkendi , sevinçle annemi uyandırdım.

- Anne hadi uyan bugün kınamız var hazırlamamız gerekiyor

- Acele etme kızım kına daha akşam

Akşam olmuştu üstümüzü giyip kınaya gittik, çok eğlenmiştik bu yorgunluktan sonra eve gelip yattım.

Sabah olduğunda süt annem ve süt kardeşimle Sivas'ın güzel ve büyük gllerinden birine gidecektik. Beklenen an gelmişti sabah apar topar giyinip gln yolunu tuttuk .Gle vardığımızda bu gl tıpkı kocaman bir deniz gibiydi. Sanki Sivas'ın küçük denizi, içinde minik minik balıklar vardı. Hemen mayolarımızı giyip gle dalıverdık. Bir an kendimi hayallere kaptırdım. Göldeki küçük kıvrak balıklar gibi hissettim çok eğleniyorduk ve kafamdan bir sürü Şey geçti. İstanbul kocaman bir Őehirdi ama bizler içerisine hapsolmüş birer küçük kelebek gibiydik meğerse köyde çocuklar özgürlüğe kanat açmış kuşlar gibi hissediyormş. Bu düşüncelerle gl maceramızı bitirip eve döndük artık ertesı gün ayrılık vakti gelecekti.

Zaman geldi çattı. Artık kendimi özgürlüğe kanat açmış kuş gibi hissettiğim topraklardan küçücük bir kafese sıkışmış kuş gibi hissettiğim yerlere gidecektim Bunun dışında en sevdiğim insanlardan ayrılmanın hüznü de vardı tabii. Tek tesellim babamın “Seneye bir daha geliriz inşallah” sözü oldu.

ğrendim ki insan memleketiyle, büyükleriyle daha bir başkaymış.

Esmanur şAHN

Yetim Kız

Üşüyerek uyandım. Cam açık kalmıştı. Koşarak camı kapatacakken dışarıda donmak üzere olan çocuğu fark etmiştim Çocuk için ne yapabilirim diye düşünüyordum. Fakat yaşı çok küçüktü. Annemin yardım olmadan bir şey yapamazdım. Dayanamayıp çocuğu eve davet etmek istedim. Ama camın yanına gidince cocuk bir anda kaybolmuştu. Ne olup bittiğini anlamamıştım. Durumu araştırmaya karar verdim. Çok yorulmuştum tam yatağıma gideceken cevabı bulmuştum. Nil şehrinde çocukları yetimhaneye götürüyorlarmış. Hemen elime kağıt ve kalem alıp yazdım. Koşarak pencereyi açıp doğruca ışınlandım. Işınlanmam uzun sürmüştü. Ama yinede varmıştım.Koskocaman yetimhaneleri vardı. İçine girmek için hazırlanıyordum. Bir yandan da korkuyordum bütün cesaretin toplayıp içeri girdim. Orada bin türlü çocuk vardı. Peki ben nasıl bulacaktım kızıl saçlı kızı? Ortalıkta gezinirken kırmızı saçlı, uzun boylu bir kadına çarptım.Yetimhanenin müdürüydü:
-Ne yapıyorsun burada küçük hanım? dedi.
İlk başta çok korktum acaba beni de mi yanlarına alacaklardı?
-Ben sadece buraya iyilik yapmaya geldim. Diye mırıldandım.
Korksam da sorumu sordum.
- Acaba buraya bir kız geldi mi?
- Hayır buraya yeni gelen bir kız olmadı. Dedi.

Çok erken gelmiştim galiba. Beklemekten zarar gelmez dedim ve beklemeye başladım. Aradan iki üç gün geçti. Sonunda yeni çocukları getiren minibus gelmişti. Kızıl saçlı kız da aralarındaydı. Acaba kızı yetimhaneden nasıl kurtarabilirdim? Hem kız da bana çok benziyordu .Benim gibi saçları kızıl, gözleri yeşil, saçları dalgalıydı. Aklıma bir fikir geldi görünmezlik iksiri yapacaktım.Bu iksiri yapmak çok zordu. Aklıma anneannin hiç bir zaman pes etme sözü geldi. Biraz moralim yerine gelmişti. O zaman üzülmeye vakit kalmamıştı hemen işe koyuldum. Göz damlası, bitki tozu, kuş tüyüne ihtiyacım vardı. Bunları bulmam gerekiyordu. İşim rast gitti. Göz damlasını ecza dolabında buldum, Taşa çarpıp düştüm,düştüğüm yerde kafama kuş tüyü düştü, bitki tozunu ise yol kenarında buldum. Hemen bir su kaynatıp içerisine malzemeleri kattım. Fokur fokur kaynayan iksie çok kötü kokuyordu. Ama iksirim olmuştu. Hemen bardağa koyup kapağını sıkıca kapatıp işe koyuldum. İksirini yaptıktan sonra sıra uzaya giden araba yapmaya gelmişti. Arabayı yapmak bir hafta sürmüştü.Şaka yapıyorum tabiki sihirli guclerimle hemen hallettim .Kızıl saçlı kızı yemekhanede buldum. Kıza seslendim ama sesimi duymadı. Daha yüksek sesle tekrar seslendim.Sonunda duyarak yanıma geldi. Ona iksirden içirdim. Doğruca uzay aracına gittik. Uzun bir yolculuktan sonra evimize varmıştık. Yorgunluktanölüyorduk. Tam yatacakken annemin:

-Ayşe kalk kızım.okula geç kalıyorsun sesiyle uyandım meğerse hepsi birer rüyaymış. Rüya bile olsa yetim çocuklara yardım etmenin mutluluğuyla okula gittim.

Zehranur ŞAHİN

İYİLİK İYİLİĞİ DOĞURUR

Hayvanları sevmeme rağmen köpeklerden hep korkmuşumdur. Çok tatlı olmalarına rağmen onlara hiç dokunmadım beni ısırmalarından çok korkuyordum. Okul çıkışında hep Rifat amca'yı görürdüm. Her zaman köpeklere yemek verirdi, su içerirdi. Onların başlarını okşardı. Bir gün okuldan çıkıp eve gidiyordum. Çok yağmur yağıyordu yine ama Rifat amca o yağmura rağmen köpekleri yağmurdan korumak için onlara küçük bir barınak yapıyordu. Çok etkilenmiştim. Ertesi gün Rifat amca'yı bir kaç adamla kavga ederken görmüştüm. Çok korkmuştum. Rifat amca tehlikede gibi görünüyordu. O sırada her zaman beslediği, barınak yaptığı köpekler o adamlara havlamaya başladı ve hepsi kaçtı. Rifat amca kurtulduğu için çok sevinmiştim.

Rifat amcanın yanına gittiğimde:

- İyi misin Rifat amca? dedim.

- İyiyim dostlarım beni kurtardı. dedi köpekleri göstererek. Ve benim hiç aklımdan çıkmayacak o güzel sözlerini söyledi:
-İyilik, iyiliği doğurur.

Bu söz beni çok etkilemişti ve bir anda köpeklerin başını okşamaya başladım. Artık onlar da benim sadık dostlarımdı.

Muhammed ÖZDEMİR

TELEFON BAĞIMLILIĞI

Her zamanki gibi güzel bir yaz sabahıydı. Hava sıcaktı. Annemden parka gitmek için izin aldık. Annem izin vermişti. Kardeşim Zeynep le gitmiştik.

Zeynep yanına telefonunu da almıştı. Orada telefonuyla oynamak dışında hiçbir şey yapmamıştı. Eve de akşama kadar oynamaya devam etti. Babam geldi, yemeğimizi yedik, ben biraz kitap okudum, kardeşim hala telefonla oynuyordu. Saat 22:00' olmuştu. Uyku saatimizdi. Yatağa gittik. Ertesi gün çok mutluyduk, annemle sinemaya gidecektik.

Hazırlandık annem bize seslendi

-Elif, Zeynep hazır mısınız?"

- Eeeeeeeet dedik aynı anda

O sırada Zeynep'in gözü hafifçe ağrımaya başladı.

Sinemaya varmıştık.

Sinemadan çıkıp eve gelince Zeynep'in gözü daha da ağrımaya başladı. Göz doktoruna gittik. Doktor Zeynep'e gözlük verdi. Günde yarım saatten fazla ekrana bakmasını yasakladı. Artık gözlük takacaktı ve telefonla oynamayacaktı.

Çiğdem Ecrin ATAŞ

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde dört tatlı, matematikçi kız varmış. Bu kızlar çok sevimliymiş,
Herkes bu kızları çok severmiş. Hem tatlı oldukları için hem de matematiği sevdikleri için. Adları

İlayda, Elisa, Büşra ve Zeynep'miş. Bu kızların bir sorunları varmış, sadece matematik testleri çözerlermiş. Kitap okumaz ve diğer derslere de çok çalışmazlarmış. Anneleri onlar için her şeyi yaparmış. Bir gün bu durumdan rahatsız olan anneleri almış onları karşısına ve sitem etmeye başlamış:

- Yavrularım bu böyle olmaz! Artık kitap okuyun, diğer derslere de çalışın hep matematik olmaz. Kendinizi diğer derslerde de geliştirin, daha başarılı olursunuz demiş. Kızlar bu duruma hiç aldırmış etmemişler. Anneleri:

- Kızlar siz artık büyüdünüz, eğer güzel bir tavşan almamı istiyorsanız odanıza girip ders çalışın demiş. Anneleri kızlarının bu durumuna üzülüyormuş diğer derslerde de başarılı olmalarını çok istiyormuş. Babaları da işten sonra sürekli kızlarıyla ilgilenir ve annelerinin bu konuda üzülmemesi için elinden geldiğince yardımcı olurmuş. Onları motive etmek için ödülleri koyarmış ve hediyeler almış. Anneler günü yaklaştığı için diğer derslerde başarılı olurlarsa annelerine büyük bir hediye olacağını dile getirmiş.

Kızlar biraz düşündükten sonra "Evet annemiz mutlu olur." deyip ders çalışmaya gitmişler odalarına. Çok ders çalışıp babalarını dinlemişler. Annelerinin mutluluğu için elinden geleni yapan bu kızlar bir de sürpriz yapmışlar annelerine. Kendi kalem ve boyalarıyla tişörtlerinin üzerine "canım annem" yazıp üzerlerine giymişler.

Annelerinin karşısına geçip kitap okumayı alışkanlık haline getireceklerine bir de her derste daha başarılı olacaklarına söz vermişler. Anneleri için en güzel hediye bu olmuş.

Raperin ULUDAĞ

TELEFON

Biraz uyandığında her zamanki gibi ağabeyi ve ablası, telefona bakıyordu. Kiraz onların bu durumuna çok üzülüyordu. Oysa o kitap okumayı çok seviyordu. Gene eline kitap alıp okumaya başladı. Kitapta şöyle bir hikaye vardı.

Bir varmış bir yokmuş telefonla oynamayı çok seven bir kız varmış. Bu kız asla kitap okumazmış, derslerine çalışmazmış. Telefona o kadar çok bakarmış ki sonunda gözleri görmez hale gelmiş. Annesi onu doktora götürmüş. Doktor da ona gözlük yazmış. Kız bu duruma çok üzölmüş ama bir daha da telefona çok bakmamaya karar vermiş. Kiraz çok korkmuş. Ablasına, ağabeyine bu hikayeyi anlatmış. Onlar da telefona uzun süre bakmaktan vaz geçmişler.

Elanur YAVUZ

